

HỒI 74

Lấy Đồ Trong Tủ

Khy hai gã đến trước cửa lớn Vũ Trúc Đường, hơn mười tên đại hán canh cửa thấy bốn gã mặc y phục Phong Trúc Đường, tên nào tên nấy đều lộ vẻ thù địch, nhưng không ai để ý trong lòng. Có lẽ là vì kẻ có cấp bậc thấp nhất trong đám đệ tử gác cửa này cũng nhiều hơn hai gã một cảnh trúc trên vạt áo. Cảnh trúc thêu trên áo dùng để phân biệt thứ phận. Bang chủ thêu mười cảnh, quân sư chín cảnh, tiếp đó là đường chủ, phó đường chủ, đà chủ, hương chủ số cảnh trúc dần dần giảm đi. Trước đây hai gã đi theo Ngôn Khoan, đến nửa cảnh trúc cũng chỉ là nằm mơ mới có, hiện giờ xem ra cũng coi như là đã được thăng cấp.

Khấu Trọng sánh vai Từ Tử Lăng bước vào cửa lớn. Một tên đại hán quát lớn: "Tiểu tử Phong Trúc Đường kia đứng lại cho lão tử!".

"Cheng!".

Khấu Trọng rút Tĩnh Trung Nguyệt cầm tay. Từ Tử Lăng vội cản gã lại, kinh hãi thốt lên: "Tại sao phải động đao?".

Song mục Khấu Trọng thoáng hiện hàn quang lấp lánh, ngữ khí bình tĩnh một cách đáng sợ, khiến cho người ta không rét mà run: "Không giết hết mấy tên tiểu tử phản bang này, Tích Lương làm sao có thể ngồi lên bảo tọa của bang chủ được?".

Từ Tử Lăng giật mình buông tay. Hơn mười tên đại hán canh cửa lúc này cũng đã lấy binh khí ra, hò hét xông tới. Tiếng kêu thảm lập tức vang lên chói tai, Khấu Trọng lướt qua đám đại hán như một con cá đang quẫy đạp giữa làn nước trong xanh, những kẻ trúng đao đều máu me đầm đìa, ngã nhào xuống đất. Khi Khấu Trọng nhảy lên bờ tường thì tất cả đám đại hán canh cửa đã nằm la liệt dưới đất, miệng rên la không ngớt, thương thế tuy nặng song không tên nào bị nguy đến tính mạng hay là bị tàn phế chân tay chi hết, có thể thấy gã hạ thủ rất có chừng mực. Thấy Từ Tử Lăng ngậy người ra nhìn mình, Khấu Trọng chỉ nhún vai nói: "Không làm vậy thì còn ai sợ ngươi nữa! Đến đây nào Lăng thiếu gia của ta!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng một trước một sau tiến vào Vũ Trúc Đường, kẻ nào bước lên cản trở đều bị đánh ngã liểng xiểng, bỏ chạy toán loạn như lũ chuột thấy mèo. Hai gã

xuất đạo tuy chưa được bao lâu, nhưng đã thân kinh bách chiến, cả những trận ác chiến có thiên quân vạn mã cũng không làm khó được hai gã, huống hồ hiện giờ chỉ là một Vũ Trúc Đường nhỏ bé của Trúc Hoa Bang, đối phương lại chẳng hề có sự phòng bị. Đến tận trước cửa dãy nhà lớn, hai gã mới gặp phải cao thủ.

"Đình đình đình"

Ba tiếng kêu trong veo vang lên! Khấu Trọng không thềm dịch bộ, liền tiếp cận đỡ ba thương, cười dài nói: "Có phải là phó đường chủ của Vũ Trúc Đường Bao Bách Hữu?".

Người kia chưa kịp lên tiếng đã bị Khấu Trọng tung mình lên đá cho một cước trúng ngay tiểu phúc, người rời khỏi mặt đất rồi rơi huych xuống, máu miệng phun trào, nhất thời cũng không bò dậy nổi. Từ Tử Lăng thì song thủ đồng loạt xuất chiêu, liền tiếp hất bay bốn tên phó hương chủ đang bổ tới phía gã.

"Dừng tay!".

Bao Bách Hữu đã được người đỡ dậy, hơn trăm con người dồn cả vào một góc của đại sảnh. Hơn mười đại hán hình tướng kỳ dị chạy ra xếp hàng đối diện với hai gã Khấu, Từ. Chỉ nhìn tiểu ký trên vạt áo cũng biết ngoại trừ Phong Trúc Đường ra, chánh phó đường chủ của Tinh Trúc Đường, Vũ Trúc Đường và Lộ Trúc Đường đều tập trung cả tại đây. Tinh Trúc Đường đường chủ Tả Khâu Bật là kẻ dễ nhận ra nhất, người này lùn thấp hơn người thường, nhưng thân hình thì thô bè như trâu, lông mày đậm như con sâu róm, khuôn mặt thì hõm vào bên trong, nhưng hai vai lại rất rộng, hoàn toàn không cân đối. Nhìn y giống như là một người khổng lồ bị thu nhỏ vậy. Lúc này sát cơ đã rùng rục trong mắt y, chỉ thấy họ Tả bước lên một bước, chỉ tay vào mặt hai gã tức giận quát lớn: "Kẻ nào dám đến địa bàn của Trúc Hoa Bang làm loạn?".

Khấu Trọng đối mặt với các nhân vật có quyền có thế trong Trúc Hoa Bang mà cũng chẳng hề sợ hãi, chỉ bật cười ha hả nói: "Cấu kết ngoại nhân, âm mưu đem tặng không cơ nghiệp bản bang cho lũ hung đồ, các ngươi lấy đâu ra tư cách nói chuyện với hai vị môn sinh của Dương Châu trung liệt sĩ Ngôn Khoan chứ?".

Tuy tình hình đã đến mức kiếm bạt cung giương, thoát động thoát tĩnh có thể ảnh hưởng đến sinh tử của bản thân và người khác, song Từ Tử Lăng cũng không nén nổi mà phải ôm bụng cười hắc hắc. Một trong những sở trường của Khấu Trọng chính là đem tất cả những chuyện hoang đường nhất biến thành một chuyện thần khí như thật. Vũ Trúc Đường

đường chủ La Hiền nói: "Mặc kệ các ngươi là ai, hôm nay La mỗ phải khiến các ngươi có mạng đến đây mà không có mạng về!".

Đao quang lóe lên, một đại hán gầy gò lao vọt tới, lưỡi đao hóa thành mấy đoá hoa sáng chói, chém tạt vào hông trái Khấu Trọng. Khấu Trọng chẳng thèm liếc mắt, cơ hồ như chỉ thuận tay hất lên một đao.

"Đang!".

Tên kia liền bay vọt lên không rồi rơi bịch xuống bãi cỏ gần đó. Cả Vũ Trúc Đường trở nên tĩnh lặng như tờ. Khấu Trọng chậm rãi cho đao vào vỏ, thần tình khí độ so với Bạt Phong Hàn ngày trước ở phủ đệ của Vương Thông cũng không kém hơn bao nhiêu. Lộ Trúc Đường đường chủ Đồng Trường Phong hừ lạnh một tiếng nói: "Thì ra các ngươi cũng có chút bản lĩnh, hãy báo danh cho bản đường chủ trước đã!".

Thì ra kẻ vừa tập kích Khấu Trọng chính là phó đường chủ Lộ Trúc Đường Nhan Hoà, Đồng Trường Phong tự lượng công lực, biết bản thân tuyệt đối không thể làm được như Khấu Trọng mà thần thái vẫn nhàn nhã như thế, vì vậy nên mới nói năng khách khí với gã như vậy.

Khấu Trọng ngửa mặt cười dài nói: "Bản nhân đi không đổi họ, ngồi không đổi tên, Khấu Trọng chính là ta. Hấn chính là Từ Tử Lăng, ngươi đã nghe rõ chưa?".

Bọn Tả Khâu Bật đều ngơ ngác nhìn nhau, không ai là không biến sắc. Nền biết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mấy năm nay vì chuyện Dương Công Bảo Khố mà bị Đỗ Phục Uy, Vũ Văn phiệt, Độc Cô phiệt, Lý Mật truy đuổi khắp nơi, nhưng đều không có cách nào bắt được hai gã, thế nên thanh danh bọn gã giờ đây vô cùng vang dội. Sau đó hai gã lại cướp thuyền ra biển, đại phá liên quân của Trầm Pháp Hưng và Hải Sa Bang, chuyện này thiên hạ ai ai cũng biết, vì vậy địa vị giang hồ của hai gã lại được nâng lên một bậc nữa. Vì thế sau khi biết hai gã chính là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, những kẻ có mặt tại trường đều động dung thất sắc.

Tả Khâu Bật dù sao cũng là giang hồ lão thủ, thấy tình hình căng thẳng liền trịnh trọng nói: "Anh hùng xuất thiếu niên, bản bang trước nay luôn kính trọng hai vị thiếu hiệp, đâu có hành động gì mạo phạm, không hiểu tại sao hôm nay hai vị lại đến đây gây chuyện vậy?".

Từ Tử Lăng bước lên một bước, lạnh lùng nói: "Chúng ta đích thực là môn sinh của trung liệt sĩ Ngôn Khoan, chuyện này Quế Tích Lương hương chủ của các người có thể làm

chúng, vì thế chuyện của Trúc Hoa Bang chúng ta tuyệt đối có tư cách quản tới, cũng không thể không quản tới!”.

Khấu Trọng cất giọng hào hùng nói: "Nhậm Thiếu Danh của Thiết Kỳ Hội ở đâu? Các người mau bảo hắn ra đây cho chúng ta cắt đầu làm lễ tế tiền bang chủ. Các người nếu như vẫn còn lòng bội phản thì hôm nay đừng hòng sống mà rời khỏi nơi này”.

Tả Khâu Bật biến sắc nói: "Thật hiếp người quá đáng! Lên!”.

Chúng nhân lần lượt rút binh khí. Từ Tử Lăng than thầm trong bụng, biết Khấu Trọng đã quyết tâm đưa Quế Tích Lương lên làm bang chủ, hòng thông qua y để khống chế Trúc Hoa Bang, mở rộng thế lực của mình, vì thế nên mới bức đối phương phải động thủ, giáng một đòn nặng vào thế lực cấu kết với Nhậm Thiếu Danh. Khấu Trọng lùi lại bên cạnh Từ Tử Lăng, nói nhanh: "Sau khi giết chết một tên đường chủ, chúng ta lập tức bỏ chạy. Sau khi thấy ám hiệu của ta thì giết không được cũng phải chạy!”.

Lúc này lẽ nào gã còn lựa chọn nào khác? Từ Tử Lăng đành phải gật đầu đáp ứng. Hai cây trường mâu, ba cây trường kiếm một thanh đao từ những góc độ khác nhau đâm tới. Khấu Trọng hét lớn một tiếng, thân hình lay động, không biết làm cách nào đã xông vào giữa đám bang chúng Tinh Trúc Đường do Tả Khâu Bật dẫn đầu, đao quang hóa thành một quả cầu ánh sáng lấp lánh, trong nháy mắt đã đánh ngã hai tên địch nhân.

Từ Tử Lăng thì nhún người vọt lên cao, song chưởng áp xuống đầu Vũ Trúc Đường đường chủ La Hiền, một đợt khí kinh cương mãnh vô song từ trên cao đè xuống làm những người đứng xung quanh họ La đều bị dạt ra xa, khiến cho y phải một mình đối diện với thế công mãnh liệt của gã.

Vô luận là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lợi hại đến đâu cũng không thể giết hết hơn trăm hảo thủ của Trúc Hoa Bang ở đây được. Hơn nữa, càng kéo dài trận chiến, càng bất lợi cho bên ít người hơn là hai gã. Vì vậy ngay từ khi bắt đầu, hai gã đã định sẵn chủ ý, phải dùng thế công mãnh liệt vũ bão như sét đánh không kịp che tai, nhân lúc mình còn đang ở trạng thái sung sức nhất, mỗi gã giết chết một tên đường chủ, lúc đó thì chỉ còn một tên đường chủ, một tay không thể vỗ kêu, nếu mà không bỏ chạy thì đúng là hai tên đại ngốc.

Khấu Trọng lúc này đã lướt tới bên cạnh Tả Khâu Bật, liền tiếp chém ra mười đao. Trong nháy mắt, Tả Khâu Bật đã phát giác những người xung quanh mình đã bị đánh bạt ra bốn phía, thậm chí ngăn cả đường xông lên của những viện thủ khác đang lao tới.

"Bình!”.

La Hiền không kịp rút trường kiếm, đành phải miễn cưỡng giơ cao song chưởng tiếp một kích từ trên giáng xuống của Từ Tử Lăng. Hai tay La Hiền khẽ khuyu xuống, cơ hồ như kinh lực thua sút một bậc. Tuy nhiên nếu so về công lực thực sự, e rằng Từ Tử Lăng cũng khó mà hơn được y, nhưng vì gã từ trên áp xuống, cho nên đã chiếm được tiện nghi rất lớn. La Hiền mừng thầm trong bụng, cho rằng Từ Tử Lăng cũng chỉ có vậy, thậm chí chỉ cần chống đỡ được vài hiệp thì không sợ không có viện thủ xông lên giết chết gã rồi vụn đao phân thân. Chính vào lúc này, có muôn ngàn sợi khí kinh nóng bức như hỏa diễm, mỏng mảnh như những sợi tơ ào ạt tràn vào kinh mạch của gã từ chỗ tiếp xúc với song chưởng của Từ Tử Lăng. La Hiền hồn phi phách tán, áp lực dồn xuống song chưởng đột nhiên tan biến như chưa từng tồn tại, nhưng trước ngực y đã liên tiếp nhói lên hai cái, bên tai vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn. Công phu của Tả Khâu Bật còn cao mình hơn La Hiền một bậc, tay cầm hai ngọn đồng côn, đưa lên đỡ đao của Khấu Trọng.

"Đang! Đang! Đang!".

Tả Khâu Bật gầm lên một tiếng, song côn cùng lúc đẩy ra trước ngực đâm thẳng vào ngực Khấu Trọng, chẳng ngờ rõ ràng đã đánh trúng đối phương, nhưng kết quả thì lại chỉ là đánh vào khoảng không. Chợt phía sau vang lên tiếng đao phong xé gió. Tả Khâu Bật quay người đón đỡ, kinh hãi phát giác sau lưng không hề có một bóng người.

"Đường chủ cẩn thận!".

Tả Khâu Bật cảm thấy bụng mình đau nhói, một cổ hàn khí lạnh như băng tuyết từ lưỡi đao xâm nhập vào nội thể, khiến cho toàn thân y đông cứng, không thể cử động. Khấu Trọng rút mạnh trường đao ra khỏi bụng Tả Khâu Bật, thuận tay quét một đao đẩy lui ba tên địch nhân liều mạng xông lên, ngửa mặt hú đại một tiếng, nhún chân bay vút lên không.

"Rầm!".

Từ Tử Lăng đã phá vỡ mái ngói lao lên trước, tiếp đó Khấu Trọng cũng từ một lỗ khác bay vọt lên nóc nhà, hai gã nhìn mau một cái rồi tung mình chạy đi. Với võ công và chiến lược của hai gã, dường như không gì là không thể làm được. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng xông lên chiếc cầu tiến vào quân sư phủ như hai cơn gió, bọn Mạch Vân Phi và mấy tên đệ tử canh cửa vội vàng quát nạt chặn lại. Hai gã chẳng buồn giải thích, lạnh lùng vung quyền vung cước, người đi tới đâu là bọn bang đồ Trúc Hoa Bang bị hất văng tới đó như là một trận cuồng phong quét sạch đám lá khô còn sót lại trên mặt đất buổi cuối thu. Trong bọn chỉ có Mạch Vân Phi là còn tạm tạm, đỡ được hai chiêu của Khấu Trọng, nhưng cuối cùng cũng bị Từ Tử Lăng đứng bên sườn rút ruột đá cho một cước bay xuống sông, điều bộ thảm hại vô cùng.

Bọn gã xông thẳng vào đại sảnh của quân sư phủ nơi quân sư Thiệu Vũ Châu, Phong Trúc Đường đường chủ Trầm Bắc Xương, phó đường chủ Lạc Phụng, Tổng Ngọc Trí đang thương lượng chuyện Trúc Lâm đại hội tối nay. Tất cả đều ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào hai gã. Thiệu Vũ Châu niên kỷ ước chừng ngoài bốn mươi, thân hình cao gầy, gương mặt thanh tú để râu năm chòm trông rất có vẻ tiên phong đạo cốt. Y thấy hai người xông vào như hai con lốc, hai mắt liền sáng rực lên, lạnh lùng hỏi: "Cuồng đồ phương nào dám đến phủ của ta làm loạn?".

Lúc này trong đại sảnh đang bày hai hàng thái sư ỷ, Tổng Ngọc Trí ngồi ở ghế đầu tiên của hàng phía Đông, hiển nhiên đây là sự kính trọng của Trúc Hoa Bang với nhân vật đại biểu cho Tổng phiệt, tiếp đó là ba người khác, xem ra cũng đều là cao thủ của Tổng phiệt. Ngồi ở chủ vị hàng phía Tây không ngờ lại là một nữ tử hết sức kiều mị, chính là danh kỹ mà ngày trước ở Dương Châu, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rất thích ngắm trộm từ xa, Ngọc Linh cô nương ở Thiên Tiên Lâu. Trúc Hoa Bang Chủ Ân Khai Sơn chính vì không chịu nổi nàng cho Dương Quảng mà bị y hạ lệnh xử tử. Đến giờ thì tự nhiên hai gã đã hiểu, Ngọc Linh đã trở thành nữ nhân của Ân Khai Sơn, vì vậy nên y mới liều chết đưa nàng rời khỏi Dương Châu mà không giao nàng cho Dương Quảng. Ngồi dưới Ngọc Linh là Thiệu Vũ Châu, Trầm Bắc Xương và Lạc Phụng. Sau lưng hai hàng thái sư ỷ là hơn mười người có thân phận tương đối thấp của Trúc Hoa Bang và Tổng phiệt. Đứng sau lưng Ngọc Linh chính là hai tên tiểu tử Quế Tích Lương và Hạnh Dung, lúc này cả hai đang tròn mắt ngạc nhiên nhìn hai gã đồng bạn ngày xưa ở Dương Châu, không biết nên lên tiếng bảo vệ hai gã thế nào mới phải.

Tổng Ngọc Trí chen miệng vào nói: "Thiệu quân sư xin hãy bớt giận, hai kẻ này rất có lai lịch, tốt nhất hãy để bọn họ vào đây nói chuyện!".

Thiệu Vũ Châu lập tức quát lên ra lệnh: "Để bọn chúng vào đây!".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bước lên mấy bước. Chỉ thấy Khấu Trọng cười lên ha hả nói: "Chúng ta đến đây là để làm một vụ giao dịch, dựa vào việc huynh đệ chúng ta vừa mới giết chết Tả Khâu Bật và La Hiền, có lẽ cũng đủ tư cách nói chuyện rồi chứ?".

Ngoại trừ Tổng Ngọc Trí, những người còn lại đều động dung. Phong Trúc Đường đường chủ Trầm Bắc Xương trầm giọng nói: "Chẳng ngờ cả lão phu cũng bị các người qua mặt, hai người các người rốt cuộc là ai?".

Một giọng nói ôn hòa dễ nghe cất lên từ đôi môi anh đào của Ngọc Linh: "Hai người này một tên tiểu Trọng, một tên tiểu Lăng, mới chỉ có mấy năm, không ngờ đã cao lớn đến vậy, thiếp thân chút nữa thì cũng không nhận ra!".

Nàng ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Năm xưa hai người này là tiểu lâu la của Dương Châu trung liệt sĩ Ngôn Khoan, thích nhất là đến nhìn trộm thiếp thân, có lần còn bị người của thiếp thân bắt được, nhưng vì niệm thấy tướng mạo hai gã cũng dễ coi nên thiếp thân đã bảo bọn chúng thả ra".

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thấy Ngọc Linh vẫn còn nhớ đến mình, cảm thấy vừa vinh hạnh vừa ngượng ngùng, dù sao thì đây thủy chung cũng không phải là chuyện quang vinh gì. La Phụng thở phào nói: "Thì ra các người không nói dối!".

Khấu Trọng nhìn Ngọc Linh gượng cười nói: "Ngọc Linh tử không cần kể quá tường tận như vậy đâu!".

Ngọc Linh nhoẻn miệng cười nói: "Vẫn là cái vẻ vô lại như trước đây!".

Bầu không khí khẩn trương trong đại sảnh lập tức hòa dịu lại. Thiệu Vũ Châu chau mày nói: "Nếu đã là người một nhà, lại luyện được một thân võ công cao cường, chúng ta vui mừng đón tiếp còn chẳng kịp, tại sao phải động thủ xông vào bừa bãi như vậy?".

Từ Tử Lăng thi lễ nói: "Quế hương chủ từng dẫn hai huynh đệ chúng tôi vào yết kiến Thiệu quân sư, song đã bị Mạch hương chủ cản lại ở bên ngoài cầu, hiện giờ tình thế khẩn cấp nên mới buộc phải xông vào như vậy. Mong Thiệu quân sư thứ lỗi!".

Khí độ ôn hòa nho nhã của gã lập tức lấy được hảo cảm của Thiệu Vũ Châu, chỉ thấy ỹ gật đầu tán đồng, quay sang hỏi Quế Tích Lương: "Tích Lương! Chuyện này có thật không?".

Quế Tích Lương vội nói: "Đúng là có chuyện này!".

Khấu Trọng chen miệng vào nói: "Nếu Thiệu quân sư lập tức triệu tập tinh nhuệ của bản bang, may ra sẽ đủ thời gian ngăn chặn bọn phản đồ do Lộ Trúc Đường đường chủ Đồng Trường Phong dẫn đầu, nếu không bản bang khó mà tránh khỏi kết cục chia năm xẻ bảy".

Thiệu Vũ Châu, Trầm Bắc Xương, Lạc Phụng đều giật mình kinh hãi, hiển nhiên đều động lòng trước lời đề nghị của Khấu Trọng. Tổng Ngọc Trí thì quay sang nhìn biểu thức Tống Sảng của nàng một cái, đồng thời cũng nhận ra được sự quả cảm gan dạ, và thủ đoạn tàn độc trảm thảo trừ căn của Khấu Trọng. Chỉ là một cái cất tay đơn giản, quyền chủ động của cả cục diện đã lọt cả vào tay Khấu Trọng. Con người này quả nhiên là nhân vật có thể lật tay làm mây, vẩy tay làm mưa.

Một đà chủ đứng sau lưng Thiệu Vũ Châu tên là Diệp Bính Thần lên tiếng: "Sự việc trọng đại, làm sao chúng ta biết các người không phải là gian tế của địch nhân phải tới để dụ chúng ta vào cạm bẫy!".

Tống Ngọc Trí trừng mắt nhìn Khấu Trọng một cái, mỉm cười nói: "Kẻ này tuy thích hồ ngôn loạn ngữ, nhưng tuyệt đối không nói bừa trong những lúc thế này, càng không thể là người có thể bị người khác mua chuộc được. Ta nói có đúng không hả Khấu đại hiệp?".

Chúng nhân đều cả kinh thất sắc, giờ mới biết tiểu Trọng, tiểu Lăng trước mặt chính là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng gần đây nổi danh khắp thiên hạ vì mang trên mình hai đạo truy sát lệnh của Lý Mật và Đông Minh Phái. Sự kinh ngạc của Quế Tích Lương và Hạnh Dung, thiết tưởng không cần nói cũng có thể đoán ra được. Trầm Bắc Xương vụt đứng dậy, hưng phấn nói: "Chỉ một tên Tống Trường Phong nhỏ bé đâu đáng phải lo chứ, chuyện này để lão phu xử lý là được!".

Thiệu Vũ Châu liền lấy Trúc Hoa Lệnh trong người ra, đưa cho Trầm Bắc Xương. Họ Trầm vội cung kính tiếp lấy, dẫn theo thủ hạ đi ra ngoài. Tống Ngọc Trí đưa tay làm hiệu, hai cao thủ của Tống phiệt ngồi dưới nàng và Tống Sảng lập tức đứng dậy đi theo. Đại sảnh lại chìm trong tĩnh lặng.

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Đa tạ Tống tiểu thư lên tiếng đảm bảo, không hiểu ta có thể nói riêng với tiểu thư vài câu không?".

Tống Ngọc Trí tỏ vẻ coi thường nói: "Có gì mà không thể nói trước mặt người khác chứ?".

Tống Sảng thầm cảm thấy kỳ quái, biểu diết nữ xinh đẹp này của lão tuy tính tình ngang ngược háo thắng, nhưng rất ít khi dùng thái độ như vậy để nói chuyện với người khác, hơn nữa xét về lập trường của Tống phiệt, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là nhân vật nằm trong danh sách có thể dụ dỗ mua chuộc, lôi kéo. Bởi vậy, y vội lên tiếng dàn hòa nói: "Bản nhân Tống Sảng, hai vị tiểu huynh đệ hãy đến đây ngồi trước rồi nói gì cũng không muộn!".

Thiệu Vũ Châu cũng quay lại dặn dò thuộc hạ đệ tử dâng trà, thái độ khách khí phi thường. Khấu Trọng tỏ vẻ oan ức, cười khổ nói: "Nếu Tống tiểu thư đã không nể mặt, vậy không biết tiểu đệ có thể nói vài câu với Thiệu quân sư được không?".

Thiệu Vũ Châu cảm thấy ngần ngại vô cùng, đưa mắt nhìn đại biểu của Tống phiệt là Tống Ngọc Trí. Tống Ngọc Trí nhin không được phải trừng mắt nhìn gã thanh niên nam tử cao ngạo cuồng dã này một cái, tỏ vẻ không vừa lòng nói: "Có gì mà phải giấu giếm diếm diếm

vậy? Nếu là chuyện liên quan đến Trúc Hoa Bang, đương nhiên phải cùng nhau thương lượng ở đây?"

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: "Nếu như không thể nói chuyện được, huynh đệ chúng ta lập tức rời khỏi đây. Chỉ mong Thiệu quân sư tặng cho bốn cỗ xe ngựa, chúng ta sẽ cảm kích vô cùng!"

Tống Sảng thấy sự việc bắt đầu đi vào bế tắc, bèn đánh mắt ra hiệu với Tống Ngọc Trí, rồi đứng dậy nói: "Mọi người có gì thì từ từ nói cũng được mà. Nếu Khấu huynh đệ không ngại thì có thể tiết lộ chút ít, để Ngọc Trí suy nghĩ xem có nên mật đàm riêng với huynh đệ hay không, như vậy được chứ?"

Khấu Trọng làm như không có chuyện gì, mỉm cười nói: "Không có gì, ta chỉ nhầm tưởng rằng Tống tiểu thư vẫn còn hứng thú với Dương Công Bảo Khố, thì ra là hoàn toàn không có chuyện này, vậy thì chẳng có gì để nói nữa!"

Tất cả những người trong đại sảnh đều biến sắc. Tống Ngọc Trí tức giận đứng dậy, bỏ vào bên trong, lạnh lùng nói: "Còn không vào đây?"

Khấu Trọng bật cười khanh khách, quay lại nháy mắt ra hiệu cho Từ Tử Lăng, đoạn nhắc chân bước theo Tống Ngọc Trí. Trong lòng chúng nhân đều dâng lên một cảm giác kỳ dị, ngẫm cảm thấy nguyên nhân Tống Ngọc Trí đối với Khấu Trọng đặc biệt không khách khí thực ra là do nàng có "cái nhìn đặc biệt với gã".

- o O o -